

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY JEAN RICHARD

Η ΚΥΡΙΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ !..

A'.

Στήν κάμαρά της.

Τό ιατρικό συμβούλιο έχει τελειώσει...οί ιατροί έφυγαν με πρόσωπα ανθρωπά.

Σ' ένα μεγάλο κρεβάτι στο βάθος μιās μεγάλης κάμαρας μόλις διακρίνεται ή άρρωστη με τό άδυνατισμένο και κατάχλωμο πρόσωπό της. Τά ξανθά μαλλιά της λάμπουν στις άχτινες του ήλιου. Είνε τό μόνο πού άπέμεινε ζωηρό σ' αυτό τό καταβεβλημένο σώμα πού πεθαίνει.

Στό δρόμο άκούγεται ό ύπόκαφος κρότος τών άμαξιτών πού τρέχουν πάνω σε χόρτο πουρριζαν επί τούτου γιά νά μή ένοχλήται ή άρρωστη !

Χωμένη σε μιá πολυθρόνα μιá καλογορή νανοκόμος διαβάζει τή Σύνοψή της, και κάθε τέταρτο της ώρας κυτάζει τό ρολόγι της, βύνει μιá κουτάλια γιατρικό και πλησιάζει τήν άρρωστη.

Ό πυρετός είνε βαρύς και ή άρρωστη παραληρεί... «Άραγε, ψιθυρίζει, θυμήθηκε ή Μπέροθα νά στείλη στον βαφέα τίς δύο φορεσιές μου ; Φέτος δέν θά πάω στις ίπποδρομίες, ίσως νά μήν πάω ποτέ πειά ! Είμαι τόσο άρρωστη ! Η όμπρέλλα με τό πορτοκαλί χρώμα και τίς χρυσές βούλες θά ταίριαζε λαμπρά με τό άσπρο φόρεμά μου...».

B'.

Ό άντρας της.

Λίγες έλπίδες ύπάρχουν τό ελπαν οί γιατροί. Αυτός τοίς ευχαρίστησε γιά τήν έπίσκεψη και μπήκε στό γραφείο του. Πηγαίνορτάι, λυπημένος. Μιλάει μόνος του : «Λοιπόν ή Άλμπέρτη μου θά πεθάνη!». Ό λαίμος του σφίγγεται, τά μάτια του κοκκινίζουν. Όχι τό χρόνια είνε τώρα παντρεμένοι. Ποτέ δέν άγάπησε τήν γυναίκα του μ' έρωτα, ζούσαν όμως με όμόνοια χωρίς φιλονικίες. Έκεινή άγαπούσε τό μεγαλείο και τό λούσο.

Ό σύζυγος εξακολουθεί νά μονολογεί : «Λοιπόν όλες ή συνηθειές μου θ' άναποδογυριστούν ; Χωρίς νά τό θέλη άρχίζει νά σχεδιάζει τόν τρόπο τής καινούργιας ζωής του !.. «Στό Παρίσι τό πένθος φέροι πληί ! Θά κάμω, λέει, ένα ταξείδι ! Τά παιδιά θά τά στείλω !στην έξοχή στην πεθερά μου κ' έτσι θάχη μιá παρηγοσταμάτσο.

— Ανών ! "Ενα τέταρτο διαμονή ! φώναζαν, οί σιδηροδρομικοί έπάλληλοι.

— Έκείνη ρώτησε έκπληκτη : — Η Ανών ;

— Δέν καταλάβαινε... Αί άναμνήσεις της ήσαν πολύ συγκεχυμένα. Τό βαγόνι αυτό ; Αυτά τά καρναβαλιστικά ρούχα !.. Ό άγνωστος αυτός πού καθόταν κοντά της, τόσο κοντά της !..

— Έξαφνα θυμήθηκε. Κατάλαβε :

— Θεέ μου, είμαι χαμένη ! Έκείνος δέν είνε τίποτε, πρός τί τ' άνώφελα λόγια ; Σιώπησε κιταλολημένος. Έκείνη έκλαιγε :

— Η ζωή μου κατεστράφη ! Ό άντρας μου... Τό σπίτι μου... Τό χοριτόκι μου !..

Μιά ζωηρά συγγίνισια συνεκλόνησε τόν κόμπα. Με μιās βρέθηκε όρθός. Άπέσπασε τή μάσκα του, έοκισε τό άποκρηπτικό του ρούχο. Και έκείνη έκανε τό ίδιο. Έπρόβαλε ντυμένη με μιá χριζία φορεσιά περιλάτου.

— Κυρία μου, τής είνε, καταδεχθήτε νά μ' άκούσετε. Μην κλαίτε έτσι, σάς έξορκίζω. Η όχτώ αυτές ώρες πού περσάσατε μαζί μου, δέν είνε παρά ένα όνειρο, ένα κακό όνειρο, ένας έφιάλτης. Τίποτε παραπάνω. Η μόνη πραγματικότητα είνε ή έξής : χτές έμυθόσατε. Σήμερα θά πάρετε τό τραίνο και θά σάς πάη στη Νίκαια. Ό σύζυγός σας θά φανή έπιεικής. Η κόρη σας δέ θά μάθει τίποτε... Όσο γιά μένα !.. μ'ήν άνησυχείτε. Έγώ είμαι... οάν νά μήν πάρω... Αντίο, κυρία !..

— Άνοίξε τήν πόρτα. Έκείνη δέν κατέβηκε άμέσως. Κύταζε, σιγμένα στό πόδια της, τό πολύχρωμα κουρέλια της άποκρηπιάς. Έξαφνα όμως, πετάχτηκε μονομιάς, κατέβηκε, έτρεξε στό άλλο τραίνο και μπήκε.

Οί σφρηχίτες τών δύο τραίνων άντήχησαν συγχρόνως.

Τότε έκείνος, μόνος πιά στό βαγόνι ποδέτρεχε ίλιγγιωδώς, γονιότιο και φίλπος μ' εδάρβεια τά πολύχρωμα μεταξωτά κουρέλια, σάβανα τού νεκρού άποκρηπτικού όνειρου του.

Μετοφρ. Κ. Π.

ριά ή καυμένη κ' αυτή...»

Άξαφνα θυμήθηκε πώς έπρόκειτο νά γίνη ίπποδρομία κείνη τήν ήμέρα. Είχε βάλει γενναίο στοίχημα στό άλογο ό «Άκροβάτης». Και στέλνει άμέσως τόν ύπρητέη νά φέρη ένα βραδυνό φύλλο !

Έν τώ μεταξύ, με τό στομάχι γεμάτο, άνάβει ένα τσιγάρο και ξαπλώνεται σε μιá πολυθρόνα... Ό Κύριος πλήττει !..

Γ'.

Τά παιδιά της άρρωστης

Άνα 7 χρονών, Ούγκώ 6 χρονών.

Η παιδαγωγός, μιá μεσόκοπη, είνε βυθισμένη στό διάβασμα ενός μυθιοσοφώματος.

Τά δύο παιδιά παίζουν με τ' άμαξίακια τους και τ' άλογάκια κάμνουν μιγάλο θόρυβο.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.— Θά σωπάσετε ; Η μιμά σας είνε άρρωστη και δέν μπορεί νά σάς άκούει... Άν δέν ήσυγάσετε δέν θά σάς δώσω γλυκά.

Ο ΟΥΓΚΩ.— Γιατί δέν πρέπει νά κάνομε θόρυβο ; Έπειδή ή μιμά είνε άρρωστη ; Πέρσι πούνομα έγώ άρρωστος κάνανε άρεπτό θόρυβο... Θυμάσαι πού άκλυγα μουσική και χορούς...

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.— Δέν είνε τό ίδιο. Η μιμά σας είνε πολύ άρρωστη... Μπορεί και νά πεθάνη.

Ό Ούγκώ άφήνει τ' άλογάκια του και πλησιάζει στό παραθύρο κυτάζοντας στον δρόμο. Η παιδαγωγός ξαναρχίζει τό διάβασμα.

Η Άνα άφού έπαίξε με τήν κούκλα της, τήν έβαλε στην κούνα της κ' άρχισε νά τήν ταινορξίζει τραγουδώντας : «Πόσο θά ναι πληχτικό σάν πεθάνη ή μιμά !»

ΟΥΓΚΩ.— Έλα νά δής Άνα πού ρίξανε χορτάρι στό δρόμο μας... Είνε γιά νά μή κάνομε θόρυβο τ' άμάξια. Κατεβαίνουμε νά κυλιστομε όπως στην έξοχή... Δ'.

Στήν κουζίνα

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Θάξουμε μιá πολύ όμορφη κηδεία !

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Βέβαια... Λές νά ζήση ός τήν Παρασκευή ;

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Δέν πιστεύω. Γιατί ρωτάς ;

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Γιατί αν πεθάνη τήν Παρασκευή ή κηδεία θά γίνη τήν Κυριακή πούναι μιá μέρα πολύ άνάποδη και πρό πάντων γιά τήν άρρωστη. Δέν θά παρακολουθήση τήν κηδεία πολύς κόσμος.

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Άς έλπίσουμε πώς δέν θάχουμε κ' αυτή τήν τύχη !..

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Μπαίνει στην κουζίνα).— Ό κύριος μ' έστειλε και τού πήρα μιá εφημερίδα και κύταξε τό σημερινό Ίπποδρομίο ! Κέρδισε τό άλογο Ραλίεν. Φαντάζομαι τί θυμό θάχει ό κύριος πού στοιχημάτισε γιά τόν Άκροβάτη !

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Έχει άλλες μεγαλείτερες στενοχώριες και λύπες.

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Πού νομίζετε πώς θά βάλουν τό φέρετρό της ; ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Στην αλλη μιροστά στό μεγάλο φυσικά... Θά βάλλουνε λαϊπάδες και λουλουδία και θ' άνοίξουνε τήν πόρτα γιά νάχωνται οί φίλοι νά έγγραφωνται στό βιβλίο.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Άκουσα νά λένε πώς οί εργολάβοι τής κηδείας δίνουν κάτι γιά μιγάλο στην ύπηρεσία αναλόγως τής κηδείας.

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Βέβαια έτσι δώσανε και στην κηδεία τού μαρκασιού.

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Τότε πρέπει νά συνηνοθούμε γ' αυτό με τούς εργολάβους από τώρα. Δέν πρέπει νά ζημιωθούμε... Ε' π ί λ ο γ ο ς

Οί Γιατροί έκαναν κακή διάγνωση. Η Κυρία γλύτωσε απ' τόν θάνατο και συγγινημένη επαναλαμβάνει κάθε μέρα στους φίλους και τίς φίλες της πού πηγαίνουν νά τήν συγαρούν :

— Η μεγάλες άρρώστειες, βλέπετε, τόν κάνομε κανέναν σάν μιροό παιδί. Πόσο όμως παρηγορηται κανείς και συγγινηται σάν βλέπει τόν έαυτό του πολύ άρρωστο... Όλοι τόν άγαπούν. Γίνεσαι τό μοναδικό άντικείμενο τής σκέψους όλων !..

Ό άντρας μου ή- τον τόσον λυπημένος και άφοσωμένος ! Τά παιδιά μου τόσο ήσυχα και συγγινημένα ! Ός κ' αυτοί οί ύπρητές έκλαιγαν !.. Δέν φαντόζεσα τί άγάπη και λατρεία μου δείξανε στην άρρώστεια μου !.. Jean Ricard

